

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců Mgr. Petra Sedláka, Ph.D. a JUDr. Václava Štencla, MA ve věci

žalobce: **H. V.**
zastoupený advokátem JUDr. Filipem Mochnáčem
sídlem Heršpická 5, P. O. Box 53, 639 53 Brno

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem nám. Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 5. 9. 2016, č. j. MV-112608-4/SO-2016

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobce se žalobou ze dne 3. 10. 2016 doručenou zdejšímu soudu téhož dne domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 5. 9. 2016, č. j. MV-112608-4/SO-2016 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaná zamítla odvolání žalobce a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále též „Ministerstvo“ nebo „prvostupňový orgán“), ze dne 10. 6. 2016, č. j. OAM-20405-16/TP-2015 (dále též „prvostupňové rozhodnutí“), jímž Ministerstvo zamítlo žádost žalobce o povolení k trvalému pobytu na území České republiky podle § 87k odst. 1 písm. g) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném k datu vydání napadeného rozhodnutí (dále jen „zákon o pobytu cizinců“).

II. Obsah žaloby

2. Žalobce pokládá napadené rozhodnutí za nezákonné, neboť podle něj žalovaná dospěla na podkladě provedených důkazů k nesprávným skutkovým zjištěním, z nichž následně dovodila nesprávné právní závěry, když shromážděné podklady hodnotila nesprávně, čímž překročila meze správního uvážení. Skutkový stav, jak k němu dospěla žalovaná, nemá podle žalobce oporu ve spisu. Žalobce má také za to, že se žalovaná s jeho mnoha tvrzeními a důkazy nevypořádala, podobně jako se náležitě nevypořádala s jeho námitkami.
3. V důsledku výše uvedených skutečností žalobce setrvává na svých námitkách uplatněných již v rámci odvolacího řízení u žalované. Žalobce je přesvědčen, že jeho vztah s paní K. Ch. (družka žalobce) naplňuje znaky trvalého vztahu obdobného vztahu rodinnému. Se svou družkou žije ve společné domácnosti od 1. 7. 2015, vztah spolu udržují již od srpna 2013. Žalobce považuje za nesprávné, že jako měřítko trvalosti vztahu byla správními orgány zvolena délka soužití ve společné domácnosti alespoň po dobu 1 roku. Z formulace trvalý vztah obdobný vztahu rodinnému vyplývá, že na vztah druh-družka je nutno podmínky vztahu rodinného, resp. manželského, aplikovat přiměřeně, nikoli zcela a bezvýhradně. Navíc řada manželství zaniká dříve než po uplynutí jednoleté lhůty trvání, proto uvedená lhůta trvání manželství pod dobu 1 roku nijak nesouvisí s otázkou trvalosti konkrétního vztahu. Toto kritérium tak nemá žádné zákonné ani obecně společensky přijatelné opodstatnění. V této souvislosti žalobce poukazuje na to, že si podle něj správní orgány měly vypomoci pozdějším zněním zákona o pobytu cizinců, který uvádí, že při trvalosti vztahu se zohlední zejména povaha, pevnost a intenzita vztahu.
4. Žalobní námitka směřuje také vůči skutečnosti, že se žalobce nepodílel na pořizování vybavení společné domácnosti, která podle něj nemá mít zásadní význam pro posuzování intenzity vztahu mezi žalobcem a jeho družkou. Zároveň je žalobce toho názoru, že správním orgánům dostatečně prokázal okolnosti jeho vztahu s družkou a neví, co dalšího by prokazovat měl.
5. Závěrem žalobce poukazuje na nečinnost prvostupňového orgánu, který o žádosti žalobce rozhodoval po dobu značně převyšující zákonem stanovenou lhůtu pro vydání rozhodnutí, když o této žádosti rozhodl po uplynutí 7 měsíců od zahájení řízení.

6. Současně žalobce požádal o přiznání odkladného účinku žalobě, o němž bylo rozhodnuto usnesením zdejšího soudu ze dne 19. 10. 2016, č. j. 31 A 114/2016-22, když odkladný účinek žalobě přiznán nebyl.

III. Vyjádření žalované

7. Žalovaná se k předmětné žalobě vyjádřila svým podáním ze dne 31. 10. 2016, v němž uvedla shodu žalobních námitek s námitkami odvolacími, proto ve svém vyjádření odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí.
8. Dále žalovaná uvedla, že dne 5. 9. 2016 podala paní K. Ch. (družka žalobce) Ministerstvu čestné prohlášení stvrzené vlastnoručním podpisem, v němž uvádí, že dále nesetrvává v partnerském vztahu s žalobcem a nesdílí s ním společnou domácnost na adrese P. 2015/62, Z.

IV. Další vyjádření žalovaného

9. Dne 8. 11. 2016 byl zdejšímu soudu doručen další návrh žalobce na přiznání odkladného účinku, o kterém krajský soud rozhodl usnesením ze dne 7. 12. 2016, č. j. 31 A 114/2016-43, když odkladný účinek žalobě přiznán nebyl.
10. Následně dne 29. 12. 2016 žalobce podal vyjádření k vyjádření žalované. Žalobce nesouhlasí s obsahem vyjádření žalované a plně odkazuje na svou žalobu. Dále mu není známo, že by paní K. Ch. podala dne 5. 9. 2016 čestné prohlášení o nesetrvávání v partnerském vztahu s žalobcem a nesdílení společné domácnosti, k pravosti a obsahu takového případného prohlášení proto není schopen se blíže vyjádřit a z procesní opatrnosti pravost tohoto prohlášení zpochybňuje.

V. Posouzení věci krajským soudem

11. Žaloba byla podána v zákonné dvouměsíční lhůtě dle ustanovení § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) osobou k tomu oprávněnou dle ustanovení § 65 odst. 1 s.ř.s. a jde o žalobu přípustnou ve smyslu ustanovení § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.
12. Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první, s.ř.s.), jakož i řízení předcházející jeho vydání. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s.ř.s.), a dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**. O žalobě soud rozhodl, aniž nařizoval jednání, za podmínek vyplývajících z ustanovení § 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s.
13. Ze spisového materiálu vyplývají následující skutečnosti. Žalobce podal dne 23. 11. 2015 žádost o vydání povolení k trvalému pobytu jako rodinný příslušník občana Evropské unie, kterou prvostupňový orgán posoudil jako žádost dle § 87h odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Proto se prvostupňový orgán zabýval skutečností, zda je žalobce rodinným příslušníkem občana Evropské unie, když vztah mezi žalobcem a jeho družkou (paní K. Ch.) posoudil jako vztah obdobný vztahu rodinnému, a to obdobný vztahu mezi manželi. Následně se proto prvostupňový orgán zabýval trvalostí tohoto vztahu, přičemž za trvalý vztah obdobný vztahu mezi manželi seznal vztah trvající po dobu minimálně jednoho roku. Prvostupňový orgán pokládal délku společného soužití v jedné domácnosti také jako logický znak trvalosti vztahu. Délka trvání vztahu však není jediným kritériem,

Shodu s prvopisem potvrzuje: K. P.

posuzováno má být také to, s jakou intenzitou je vztah naplňován a zda lze očekávat jeho trvání do budoucna, případně jeho vyústění ve svazek manželský. Při svém posouzení vzal prvostupňový orgán do úvahy to, že se žalobce na pořízení vybavení bytu nepodílel, způsob péče o společnou domácnost, dlouhodobé plány, které však nemají konkrétní podobu, čímž vzniká zásadní pochybnost o možném trvání vztahu do budoucna. Na základě těchto skutečností proto konstatoval, že se nejedná o trvalý vztah obdobný vztahu rodinnému, neboť tento netrvá ani rok a není naplňován s takovou intenzitou, aby žalobce mohl být považován za rodinného příslušníka.

14. Proti prvostupňovému rozhodnutí žalobce podal prostřednictvím zmocněnce nejprve blanketní odvolání, které následně doplnil, když odvolací námitky korespondují s námitkami uplatněnými nyní v žalobě. O podaném odvolání rozhodla žalovaná napadeným rozhodnutím, v němž se vypořádala s žalobními námitkami. Žalobce v průběhu správního řízení neprokázal, že by jeho vztah s družkou byl charakterizován obdobně jako vztah manželů, neboť doložené listiny neprokazují, že tento vztah trvá natolik dlouhou dobu, aby byl označen za vztah trvalý. Byť vztah druh-družka není zcela totožný se vztahem manžel-manželka, z pohledu zákona o pobytu cizinců je potřeba na oba tyto vztahy pohlížet jako na analogické. Žalovaná tento vztah pokládala za vztah obdobný vztahu rodinnému, byla srozuměna, že žalobce a družka žijí ve společné domácnosti, nicméně neseznala trvalost vztahu, a to zejména z důvodu, že společné soužití realizovali něco málo přes rok a rovněž, pokud jde o případné plány do budoucna stran společného soužití, tyto nejsou nijak určité. O společných investicích do společné budoucnosti také v jejich případě hovořit zatím nelze. Závěrem žalovaná poukázala na dispoziční zásadu ovládající řízení o žádosti, přičemž bylo na žalobci, aby svá tvrzení prokázal, jakož i na existenci podmínky trvalosti partnerského vztahu i v pozdějším znění zákona o pobytu cizinců.
15. Podstatou sporu v nyní projednávané věci je především skutečnost, zda žalobce se svou družkou, měli mezi sebou trvalý vztah, na základě něhož by žalobci bylo možné udělit trvalý pobyt. Naproti tomu je mezi stranami nesporné, že vztah mezi druhem a družkou je pokládán za vztah obdobný vztahu rodinnému, konkrétně pak vztahu mezi manželi.
16. Povolení k trvalému pobytu vydá Ministerstvo rodinnému příslušníkovi občana Evropské unie na jeho žádost podle § 87h odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců po 5 letech jeho nepřetržitého přechodného pobytu na území.
17. Zákonnou definici rodinného příslušníka obsahuje § 15a zákona o pobytu cizinců, který byl v průběhu správního řízení novelizován zákonem č. 314/2015 Sb., kterým se mění zákon č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 221/2003 Sb., o dočasné ochraně cizinců, ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony (dále jen „novela č. 314/2015 Sb.“).
18. Podle čl. IV odst. 1 novely č. 314/2015 Sb. se řízení podle zákona o pobytu cizinců, zahájené přede dnem nabytí účinnosti této novely a do tohoto dne neskončené, dokončí a práva a povinnosti s ním související se posuzují podle zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona.
19. Dle § 15a odst. 4 zákona o pobytu cizinců před novelou č. 314/2015 Sb. se ustanovení tohoto zákona týkající se rodinného příslušníka občana Evropské unie použijí i na cizince, který je rodinným příslušníkem státního občana České republiky.

20. Ustanovení zákona o pobytu cizinců týkající se rodinného příslušníka občana Evropské unie se podle § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců před novelou č. 314/2015 Sb. obdobně použijí i na cizince, který hodnověrným způsobem doloží, že má s občanem Evropské unie trvalý vztah obdobný vztahu rodinnému a žije s ním ve společné domácnosti.
21. Aby mohl být cizinec považován za rodinného příslušníka občana Evropské unie ve smyslu citovaného ustanovení, musí splňovat dvě podmínky. Jednak s ním musí mít trvalý partnerský vztah, který není manželstvím, jednak s ním musí žít ve společné domácnosti. Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu obě tyto podmínky musejí být splněny kumulativně. Břemeno tvrzení i důkazní ohledně obou podmínek spočívá na cizinci (viz např. rozsudky ze dne 5. 1. 2011, č. j. 1 As 109/2010-76, ze dne 17. 9. 2015, č. j. 4 Azs 151/2015- 35, ze dne 6. 10. 2016, č. j. 7 Azs 75/2016-37). Správní orgán je v řízení povinen vést účastníka řízení k tomu, aby v řízení mohl uplatnit důkazy k prokázání svých tvrzení, že mu svědčí postavení rodinného příslušníka občana Evropské unie dle § 15a zákona o pobytu cizinců. V nezbytném rozsahu pak musí navržené důkazy provést, zejména tím, že vyslechne svědky a vyzve účastníka k předložení relevantních listinných důkazů (rozsudek ze dne 2. 11. 2016, č. j. 6 Azs 216/2016-44).
22. Pokud § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců zmiňuje vedle sebe požadavek na trvalost vztahu a nutnost soužití ve společné domácnosti, jehož znakem je rovněž trvalé soužití, je třeba tento pojem vyložit jako požadavek na určitou kvalifikovanou trvalost (srov. již zmiňované rozsudky Nejvyššího správního soudu č. j. 4 Azs 151/2015-35 a č. j. 6 Azs 216/2016-44).
23. V rozsudku ze dne 17. 9. 2015, č. j. 4 Azs 151/2015-35, Nejvyšší správní soud ve vztahu k § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců konstatoval, že při aplikaci neurčitého právního pojmu trvalý vztah v kontextu vztahu druhá a družky je třeba vycházet z toho, že zatímco u manželství je závažnost a trvalost vztahu (byť nikoli nerozlučitelnost) dána již právním úkonem, kterým snoubenci do takového stavu po zralé úvaze a s vědomím všech následků vstupují, neformálnímu soužití, v němž partneři buď nechtějí nebo pro různé překážky nemohou takovýmto úkonem osvědčit jeho trvalost, je třeba pečlivě zkoumat jak jeho kvantitativní, tak i kvalitativní stránku. U kvantitativní stránky vztahu je hodnocena trvalost posuzovaného vztahu, u kvalitativní stránky především jeho hloubka. Kvantitativní i kvalitativní stránka spolu úzce souvisejí a nelze je striktně oddělovat (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2018, č. j. 2 Azs 433/2017-29).
24. K trvalosti vztahu Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 31. 1. 2018, č. j. 2 Azs 433/2017-29, blíže uvedl: „*Trvalost partnerského vztahu je přirozeně možné dovodit především ze samotné délky vztahu, z předpokládatelného budoucího vývoje vztahu a vůle partnerů ve vztahu setrvat. Významným vodítkem pro její posouzení mohou být informace, kdy vztah vznikl, za jaké situace, jak dlouho již vztah trvá, jak se v průběhu času vyvíjel a jaké významné okolnosti jej provázely. Stejně tak důležité je ale posouzení, zda partneři plánují společnou budoucnost, přemýšlejí již o konkrétním budoucím uspořádání vzájemných poměrů a znají i individuální plány svého partnera. Jinými slovy, kvantitativní stránka vztahu pro účely § 15a odst. 3 písm. b) cizineckého zákona je zpravidla naplněna tehdy, pokud lze u posuzovaného vztahu již mluvit o určité společné minulosti a zároveň vše nasvědčuje tomu, že vztah bude i v budoucnosti nadále pokračovat. Při posuzování trvalosti partnerského vztahu má ovšem primární význam samotné plynutí času, které svědčí ve prospěch trvalosti vztahu, pokud pouto mezi partnery dosahuje stále dostatečné intenzity.*“

25. Z citované judikatury vyplývá důležitost délky časového trvání vztahu pro posouzení jeho trvalosti. Jelikož zákon o pobytu cizinců nestanovuje určitou délku trvání vztahu za indikátor trvalosti vztahu, což ostatně ani s ohledem na skutkové okolnosti jednotlivých případů není možné, správní orgány si vypomohly ustanoveními jiných právních předpisů.
26. Možnost posuzovat délku soužití mezi partnery podle jiných právních předpisů, které tyto předpisy vyžadují pro přiznání právní relevance nesezdaného páru, připustil také Nejvyšší správní soud. V již citovaném rozsudku ze dne 17. 9. 2015, č. j. 4 Azs 151/2015-35, uvedl: „V této souvislosti lze zohlednit i délku soužití, kterou u nesezdaných párů pro přiznání právní relevance vyžadují jiné předpisy. Zatímco u manželství a registrovaného partnerství je závažnost a trvalost vztahu (byť nikoli nerozlučitelnost) dána již právním úkonem, kterým snoubenci do takového stavu po zralé úvaze a s vědomím všech následků vstupují, neformálnímu soužití, v němž partneři buď nechťejí nebo pro různé překážky nemohou takovýmto úkonem osvědčit jeho trvalost, právo zpravidla přiznává určité účinky až poté, co se jeho kvalita potvrdí určitým časovým trváním tj. právě prostřednictvím onoho kvantitativního prvku. Občanský zákoník (č. 89/2012 Sb.) tak druhovi, který žil ve společné domácnosti se zůstavitelkou po dobu jednoho roku před smrtí, dává postavení dědice ve druhé, resp. třetí třídě zákonné posloupnosti (§ 1636). Pro přiznání práva zastupovat druhu v případě duševní poruchy vyžaduje občanský zákoník již soužití ve společné domácnosti po dobu tří let (§ 49 odst. 1). Zákon o daních z příjmů (č. 586/1992 Sb.) vyžaduje pro osvobození daru, resp. jiného majetkového zvýhodnění, od daně soužití ve společné domácnosti po dobu jednoho roku před nabytím daru [§ 4a písm. m) bod 2, § 10 odst. 3 písm. c) bod 2].“
27. Rozporuje-li žalobce skutečnost, že prvostupňovým orgánem zohledněná délka soužití ve společné domácnosti alespoň po dobu 1 roku nemá žádné zákonné ani obecně společensky přijatelné opodstatnění, nemůže krajský soud této argumentaci přisvědčit právě v důsledku citované judikatury Nejvyššího správního soudu, která takový postup připouští. Navíc je zdejší soud toho názoru, že je v daném případě logické, pokud správní orgány při absenci délky časového trvání vztahu indikující trvalost vztahu v zákoně o pobytu cizinců zohledňují jiné právní normy obsažené v právním řádu České republiky týkající se vztahu mezi druhem a družkou.
28. Krajský soud však zdůrazňuje, že délka trvání vztahu mezi žalobcem a jeho družkou nebyla jediným kritériem posouzení trvalosti vztahu. Prvostupňový orgán se při posouzení trvalosti partnerského vztahu mezi žalobcem a jeho družkou zabýval i dalšími skutečnostmi, jak vyplývá z prvostupňového rozhodnutí. Aby tyto skutečnosti zjistil, bylo provedeno místní šetření na sdělené adrese žalobce, výslech žalobce a svědecká výpověď družky žalobce. Ve prospěch žalobce bylo zjištěno, že se společně podílí na nákladech na bydlení. Naproti tomu v neprospěch žalobce prvostupňový orgán posoudil rozpory ve výpovědích ohledně společných peněz, nákup vybavení společné domácnosti pouze družkou žalobce (nikoliv žalobcem, který se na pořízení vybavení vůbec nepodílel) či výhradní péči o domácnost ze strany družky žalobce. Za zásadní považoval prvostupňový orgán dlouhodobé společné plány, které však nemají konkrétní podobu, čímž mu vznikla pochybnost ohledně možného trvání vztahu do budoucna. Uzavření manželství připustili oba, nicméně děti zatím neplánovali. Na podkladě těchto zjištění o intenzitě jejich vztahu následně prvostupňový orgán uzavřel, že žalobce není rodinným příslušníkem občana Evropské unie.
29. V této souvislosti žalobce nesouhlasí s tím, aby nepodílení se na vybavení společné domácnosti mělo zásadní význam pro posuzování intenzity vztahu mezi žalobcem a jeho

družkou. Soud však takové námitce nemůže přisvědčit, neboť skutečnost, že se žalobce na vybavení domácnosti nepodílel, nebyla zásadní ani jedinou skutečností, kterou by prvostupňový orgán odůvodnil svůj závěr. Jednalo se o jednu ze zjištěných skutečností, které vzaly při svém posouzení trvalosti vztahu v úvahu. Nadto to, zda se na vybavení společné domácnosti podílí oba partneři nebo pouze jeden z nich, ilustruje podle názoru zdejšího soudu charakter daného partnerského vztahu.

30. Krajský soud tak má na základě zjištění uvedených v předcházejících odstavcích za to, že se prvostupňový orgán detailně zabýval povahou partnerského vztahu mezi žalobcem a jeho družkou, zda tento může být ve smyslu § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců před novelou č. 314/2015 Sb posouzen jako vztah trvalý obdobný vztahu rodinnému. Závěr prvostupňového orgánu, potvrzený následně žalovanou, že žalobce není rodinným příslušníkem občana Evropské unie, pokládá zdejší soud na podkladě uvedených zjištění za správný a řádně odůvodněný.
31. Nadto krajský soud připomíná, že hodnocení jednotlivých skutečností zjištěných v nyní projednávané věci činí správní orgány v rámci svého správního uvážení, jehož přezkum je ze strany správních soudů specifický. K povaze takového přezkumu se vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 A 139/2002-46, když podle Nejvyššího správního soudu: *„úkol soudu není nahradit správní orgán v jeho odborné dozorové kompetenci ani nahradit správní uvážení uvážením soudním, ale naopak posoudit, zda se správní orgán v napadeném rozhodnutí dostatečně vypořádal se zjištěným skutkovým stavem, resp. zda řádně a úplně zjistil skutkový stav, a zda tam, kde se jeho rozhodnutí opíralo o správní uvážení, nedošlo k vybočení z mezí a hledisek stanovených zákonem.“*
32. Správní orgány podle názoru zdejšího soudu při hodnocení jednotlivých skutečností týkajících se partnerského vztahu mezi žalobcem a jeho družkou nepřekročily meze svého správního uvážení, tj. nevybočily z mezí a hledisek stanovených zákonem, prvostupňové i napadené rozhodnutí je v souladu s pravidly logického usuzování a premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem. Správní orgány ve svých rozhodnutích řádně odůvodňují své závěry, z jejich strany bylo provedeno zjištění, zda je splněna podmínka trvalého partnerského vztahu obdobného vztahu rodinnému. Tímto prvostupňový orgán a žalovaná naplnily povinnost zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a provádět za tímto účelem důkazy, i pokud je účastník nenavrlh (§ 3 a § 52 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, dále jen jako „správní řád“; § 169 odst. 2 zákona o pobytu cizinců). Hodnocením provedených důkazů se správní orgány obou stupňů ve svém rozhodnutí zabývaly, když zejména podrobně poukázaly na výsledky účastníků řízení. Krajský soud tak nemůže přisvědčit žalobní námitce, že ze strany žalované došlo k překročení meze správního uvážení.
33. Jako jeden z argumentačních bodů žaloby žalobce uvádí, že splnění podmínek § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců prokázal, když prokázal veškeré relevantní skutečnosti týkající se jeho vztahu, které vůbec prokázat lze. Domnívá se, že jakékoliv další skutečnosti, které mají správní orgány za neprokázané, by bylo možné prokázat snad jen tím, že by pracovník žalované žil v domácnosti s žalobcem.
34. Krajský soud upozorňuje na obecnost takto formulované žalobní námitky, když žalobce nikterak neuvádí, jaké veškeré relevantní skutečnosti a čím tyto skutečnosti prokázal. Navíc správní spis neobsahuje žádný podklad pro tvrzení, že by žalobce veškeré relevantní skutečnosti prokázal. Naopak ze správního spisu vyplývá, že žalobce ani nenavrlh

provedení jakéhokoliv konkrétního důkazu. Podle názoru soudu však žalobci byl dán prostor, aby při zjišťování skutkového stavu věci mohl spolupůsobit a uplatnit skutečnosti a důkazy svědčící v jeho prospěch. Žalobci bylo dne 7. 3. 2016 doručeno vyrozumění č. j. OAM-20405-15/TP-2015, které obsahovalo poučení o možnosti seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí, vyjádřit se k nim a případně navrhnout jejich doplnění, žalobce ovšem této možnosti nevyužil a s podklady pro vydání rozhodnutí se neseznámil.

35. Argumentuje-li žalobce, že si správní orgány měly vypomoci pozdějším zněním zákona o pobytu cizinců, který uvádí, že při trvalosti vztahu se zohlední zejména povaha, pevnost a intenzita vztahu, má zdejší soud za to, že správní orgány v dané věci nepostupovaly v rozporu s tímto zákonným ustanovením.
36. Ustanovení § 15a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců (po novele č. 314/2015 Sb. došlo v ustanovení § 15a k přečíslování) uvádí, že za rodinného příslušníka občana Evropské unie se považuje též cizinec, který prokáže, že má s občanem Evropské unie trvalý partnerský vztah, který není manželstvím, a žije s ním ve společné domácnosti; při posuzování trvalosti partnerského vztahu se zohlední zejména povaha, pevnost a intenzita vztahu.
37. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 31. 1. 2018, č. j. 2 Azs 433/2017-29, vztáhl platnost dosavadních judikatorních závěrů týkajících se § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců také na novelizované znění ustanovení § 15a zákona o pobytu cizinců, když konkrétně uvedl: *„Uvedené judikatorní závěry lze vztáhnout i na novelizované ustanovení § 15a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Posuzované ustanovení jednak ze systematického hlediska § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců nahrazuje, jednak v textu ustanovení je nyní výslovně odkazováno na trvalý partnerský vztah. I z úmyslu zákonodárce je zřejmé, že trvalý partnerský vztah zakládající postavení rodinného příslušníka dle § 15a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců musí vykazovat výše uvedené kvantitativní i kvalitativní aspekty. Podle důvodové zprávy k novele č. 314/2015 Sb. „[p]odle odstavce 2 písm. b) je za rodinného příslušníka občana Evropské unie považován dále partner občana Evropské unie (druh, družka), který s ním žije ve společné domácnosti. Stanoví se demonstrativní výčet okolností, které správní orgán zejména zohlední při posuzování trvalosti vztahu. Pokud jde o partnerské vztahy podle tohoto ustanovení, nejedná se tedy o manželství a s ohledem na § 180f ani o registrovaná partnerství, ale jde o faktické partnerské vztahy, které mají trvalou povahu.“*
38. Navíc prvostupňový orgán v odůvodnění svého rozhodnutí sám uvádí, že se intenzitou vztahu žalobce a jeho družkou zabýval. Nehledě na to, že samotná délka trvání určitého vztahu souvisí dle názoru zdejšího soudu s pevností tohoto vztahu, neboť podle délky soužití mezi druhem a družkou lze usuzovat o pevnosti takového vztahu.
39. Jako součást svých žalobních bodů žalobce uvádí protiprávní rozhodování prvostupňového orgánu po dobu značně převyšující zákonem stanovenou lhůtu pro vydání rozhodnutí, kdy takto prvostupňový orgán vydal rozhodnutí po uplynutí 7 měsíců od zahájení řízení, avšak pouhých 20 dnů před uplynutím jím stanovené roční lhůty vedení společné domácnosti jako rozhodné lhůty pro posouzení trvalosti vztahu žalobce a jeho družky. Rozhodování prvostupňového orgánu krátce před uplynutím roční lhůty pokládá za účelové.
40. Krajský soud souhlasí s žalobcem, že řízení před prvostupňovým orgánem trvalo déle než zákonem stanovenou dobu, což nemůže být žalobci na újmu. Nelze však ani dovozovat, že v důsledku průtahů v řízení před správními orgány by byla zhojena trvalost vztahu mezi

žalobcem a jeho družkou, a to nejenom z hlediska délky trvání takového vztahu, ale také z hlediska dalších skutečností, jež v konečném důsledku vedly správní orgány k závěru, že vztah žalobce nelze pokládat za trvalý. Navíc soud nemůže s takovou argumentací žalobce souhlasit ani s ohledem na existenci institutu ochrany před nečinností podle § 80 odst. 3 správního řádu, což však žalobce neučinil.

41. Nadto nelze souhlasit ani s žalobcem nastíněnou argumentací, že v případě delšího rozhodování prvostupňového orgánu by již uplynula tímto orgánem stanovená jednorroční lhůta, což by znamenalo vyhovění žádosti žalobce. Jak již uvedl zdejší soud ve své argumentaci výše, posouzení délky trvání vztahu žalobce a jeho družky nebylo (a ani nemá být) jediným kritériem při posuzování trvalosti určitého partnerského vztahu mezi cizincem a občanem Evropské unie. Správní orgány se v případě žalobce zabývaly dalšími okolnostmi, na jejichž základě seznaly nenaplnění podmínky trvalosti partnerského vztahu.
42. Pokud v této souvislosti žalobce upozorňuje na uplynutí jednorroční lhůty trvání vztahu s jeho družkou, pak obdobnou námitku žalobce uplatnil již v rámci odvolacího řízení u žalované, která se s ní v napadeném rozhodnutí vypořádala. Podle žalované byl vztah mezi žalobcem a jeho družkou vztahem obdobným vztahu rodinnému, konkrétně pak vztahu mezi manželi, a žili ve společné domácnosti, nicméně v době vydání napadeného rozhodnutí nelze tento vztah označit za trvalý, a to zejména z důvodu, že společné soužití začali realizovat až v srpnu roku 2015 a jejich společné soužití tedy trvalo jen něco málo přes rok, a rovněž, pokud jde o případné plány do budoucna stran společného soužití, tyto nejsou nijak určité. O společných investicích do společné budoucnosti také v jejich případě nebylo možné podle žalované zatím hovořit.
43. Jak již uvedl zdejší soud výše, délka trvání soužití žalobce s jeho družkou nebyla jediným kritériem při posouzení prvostupňového orgánu, zda se jedná o trvalý vztah. To platí také v případě posouzení žalované. Ta ve své úvaze přiznává více než roční soužití žalobce s jeho družkou, ale hodnotí jej slovy „jen něco málo přes rok.“ Dále žalovaná poukazuje na absenci případných společných plánů do budoucna stran společného soužití, stejně jako na absenci společných investic do společné budoucnosti. Krajský soud pokládá závěr žalované, že partnerský vztah žalobce a jeho družky nelze pokládat za trvalý vztah, za řádně odůvodněný, jak lze ostatně seznat také z celého odůvodnění napadeného rozhodnutí, které se charakterem partnerského vztahu a jeho posouzením jako vztahem trvalým zabývá na více místech. Je potřeba připomenout, že hodnocení jednotlivých skutečností nasvědčujících ve prospěch a proti posouzení předmětného partnerského vztahu jako vztahu trvalého bylo v diskreci žalované, která je sice vyhodnotila v neprospěch žalobce, avšak je řádně a přezkoumatelně odůvodnila.
44. Žalovaná se v napadeném rozhodnutí vypořádala také s ostatními tvrzeními žalobce, které uváděl v podaném odvolání. Uvádí-li žalobce nevypořádání se s jím navrženými důkazy, krajský soud připomíná, že v rámci řízení před správními orgány žalobce žádné konkrétní důkazy nenavrhoval, stejně jako nenavrl žádné konkrétní důkazy v rámci soudního řízení. Soud tak nemohl seznat jako důvodnou ani námitku, že se žalovaná nevypořádala s jeho mnoha tvrzeními, důkazy a námitkami.
45. Závěrem krajský soud nepřisvědčil ani námitce, že skutkový stav, k němuž dospěla žalovaná, nemá oporu ve spise. Ze správního spisu, především z výsledku žalobce a

svědecké výpovědi jeho družky, vyplývají skutečnosti, které správní orgány následně zohlednily v rámci svého posouzení trvalosti předmětného partnerského vztahu.

VI. Shrnutí a náklady řízení

46. S ohledem na vše shora uvedené dospěl soud k závěru, že rozhodnutí žalované, kterým bylo odvolání žalobce zamítnuto, bylo vydáno v souladu se zákonem a shora uvedené žalobní námitky uplatněné žalobcem nejsou důvodné. Soudu tedy nezbylo, než žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítnout.
47. Výrok o nákladech řízení má oporu v § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce v řízení úspěšný nebyl, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nepřísluší. Žalované, která měla v řízení plný úspěch, však žádné náklady spojené s tímto řízením nad rámec její běžné administrativní činnosti nevznikly, proto soud rozhodl, že žalované se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 27. dubna 2018

JUDr. Jaroslava Skoumalová, v. r.
předsedkyně senátu